

Demedim İnan ki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Şubat 2018

Muteber bilinen sevdanın nazarında,
Gök kubbeden süzülen eşliğine yine sevda masallarının:
Ah, Tanrım, bendim madem indinde hazanın,
Deme yetkim olsa keşke ve kekelediğim
Onca şarkıdan çıkıp da yola
Serilsem bir rahlenin izini sürüp de
Serkeş benliğimin naçar kıyamında
Bir de dokunaklı surelerin garbından esinlendiğim
Sonra da çömez bir âşık bellediğim
Şu dört duvar aşklarına nazire eden kederi yüklenip de
Sır misali düşsem sadece aşkın diline.

Kekremsi mi nedir varlığım?
Dertli olsam ne yazar,
Demelerime göz kırpan girizgâhı yine yalnızlığın
Ve beynamaz bir düş misali
Kenetlendiğim şunca hüznü bir bir derleyip
Bin bir gece masallarına konuk olduğu
Şiir martavalında kalemin
Dokunmayı değil de doymayı arz ettiğim;
Doldurup da yası dökmeyi usul usul kar bildiğim.

Demedim, inan ki demedim;
Desem bile unut gitsin, sevgili
Demeyi bile çok gördüğün
Şık bir ömrü nasıl da heba ettim senden önce,
Nasıl da şer bildiklerime bile şükrettim
Yine senden sonra
Hem de gazabına tanık olduğum devranın,
Azabını yâd ettiğim dostun düşmanın
Dirliğe selam
Ömre kelam sunduğu yine tüm derli toplu yalanların
Bir de haraç mezat sunduğum fermanımın
En dokunaklı suresi bil ki bu son şiir.

Aslında yazmadan evvel ölüme bile gıpta ettiğim
Başımın belası gizemli şehir:
Hani adına bile âşık cümle âlem
Hani yaşamak bile cehennem
Eğer ki şiire âşık bir şehirse
İstanbul'dan çıkıp da yola
Hala varamadığım onca yaka
Yine şiirin iki yakasına tanık
Vebali boynuna olsa da zaman zaman
Adına kaçınıcı şiir ise,
İstanbul kadar kalabalık bir yalnızlık benimki;
Hem de derlediğime binaen
Aşka da gıyaben hürmet beslediğim
Sonradan görme bir şiir tadında
Asılı olmayı dilediğim beyitlerinde gök kubbenin
Hangi şaibeli fani isem.

Yaratılmaya biat değil de aşka inat
Sevmeyi asla ertelediğim mi yalan yoksa
Şiir tadında bir yalan olmayı bile beceremediğim.